

Ý NGHĨA NGÀY SABÁT

ĐỨC CHÚA TRỜI BAN CHO CON NGƯỜI

I. Định nghĩa Sabát:

- Cổ ngữ Hêborơ: Shabbath: ngưng, nghỉ.
- Cổ ngữ Hy Lạp: sabbath: yên nghỉ.
- Anh ngữ: Sabbath : yên nghỉ.
- Tiếng Việt hóa: Sa Bát : Ngày yên nghỉ.

Ngày Sabát là ngày Yên Nghỉ, Đức Chúa Trời lập giao ước với loài người, giao ước đó được gọi là Kinh Thánh. Kinh thánh Cựu Ước và Tân Ước là hai giao ước.

Giao ước cũ và Giao ước mới. Như vậy, có 2 thời kỳ Đức Chúa Trời lập giao ước.

- Thời kỳ I: Đức Chúa Trời lập giao ước với dân Do Thái (dân tuyển) tức CỰU ƯỚC. Chứa đựng Lời hứa, Lời tiên tri và hình bóng về Đấng Mêsia

- Thời kỳ II Đức Chúa Trời lập giao ước với loài người (Thế gian) tức là TÂN ƯỚC. Chính Chúa Jesus Giáng thế là Đấng Mesia, làm hoàn thành công cuộc cứu rỗi cho con người.

II. Ý nghĩa của ngày Sabát trong Giao Ước Cũ:

1. Ngày nghỉ của Đức Chúa Trời.

Trong công cuộc sáng tạo trọn vẹn của Đức Chúa Trời – Đấng Tạo Hóa đã tạo dựng vũ trụ và muôn vật, con người trong 6 ngày. Đây là công việc của Đức Chúa Trời, Ngài làm xong việc trong 6 ngày, đến ngày thứ 7 thì Ngài nghỉ. Điều đó không có nghĩa là Ngài làm việc mệt cho nên Ngài phải nghỉ trong ngày đó, nhưng ngày nghỉ là ngày nằm trong công cuộc sáng tạo của Ngài, Ngài

TẠO NÊN NGÀY NGHỈ để ban cho con người. Nếu chỉ có 6 ngày thì con người phải lao động liên tục. Nhưng bởi sự trợn vện của Ngài, Ngài đã tạo nên một ngày nghỉ để ban cho con người. Chúa Jêsus phán rằng: “Vì loài người mà lập ngày Sabát chớ chẳng phải vì ngày Sabát mà dựng nên loài người” (Mác 2:27) đó là mục đích mà Đức Chúa Trời tạo nên ngày nghỉ.

Đối với Đức Chúa Trời thì Ngài không cần thờ một Đấng nào khác vì Ngài là tối cao, duy nhất cho nên khi Ngài nghỉ tức là đã hoàn toàn làm xong công cuộc sáng tạo.

Đối với con người: làm việc phải có ngày nghỉ, có ý nghĩa:
* Vì thể xác phải có ngày nghỉ để bồi dưỡng sức khỏe.
* Về mặt tâm linh: ngày thờ phượng Đức Chúa Trời, tức là làm nên ngày thánh. (Sinh hoạt tâm linh)

Trong thời kỳ Cựu Ước, ngày thứ 7 được gọi là ngày nghỉ của Đức Chúa Trời, cho nên theo luật pháp Cựu Ước, ngày nghỉ là ngày thứ 7. Nhưng theo thời gian tiến trình sáng tạo từ ngày thứ 1 đến ngày thứ 6, cuối ngày thứ 6 _ Đức Chúa Trời mới tạo nên con người theo như ảnh tượng của Ngài, có một linh hồn để tương giao với Ngài. Theo thời gian tiến trình sáng tạo con người (Adam, Êva) khi bắt đầu được sống và hoạt động, tiến trình thời gian, con người phải đối diện với ngày nghỉ trước ngày làm việc tức là ngày thứ 7. Điều này có ý nghĩa rằng: Đối với con người, ngày thờ phượng Đức Chúa Trời là trước hết, cho nên con người phải tôn trọng Đức Chúa Trời chứ không phải công việc làm trước rồi cuối cùng mới thờ phượng Đức Chúa Trời. Dầu vậy, điều đó vẫn còn giấu kín từ buổi sáng thế để: ***“lẽ mẫu nhiệm trong các đời chưa từng phát lộ cho con cái loài người ... từ đời thượng cổ đã giấu kín trong Đức Chúa Trời, là Đấng dựng nên muôn vật ... Theo ý định đời đời của Ngài đã làm xong trong Đức Chúa Jêsus Christ.”*** (Êphêsô 3:5,9,11). “... Sự mẫu nhiệm đã giấu kín trải các đời các kiếp mà nay tỏ ra cho các Thánh đồ Ngài. Vì Đức Chúa Trời muốn họ biết sự giàu, vinh hiển đó ở giữa dân ngoại là thế nào, NGHĨA LÀ Đấng CHRIST Ở TRONG ANH EM, là sự trông cậy về vinh hiển”

(Cô-lô-se 1:26,27). Khi nào Đấng Christ mới ở trong anh em, đó là lúc Chúa Jesus PHỤC SINH. Chính sự giấu kín ý nghĩa của ngày Sabát (yên nghỉ trong Chúa Jê-sus) ban cho con người bị hạn chế trong vòng Cựu Ước cho đến thời kỳ Chúa Jê-sus mới được mở ra. Thứ 7 là khởi đầu của sự sáng tạo ngày sa bát nhưng được hoàn thành trong ngày Chúa Jesus phục sinh (ngày thứ 1). Có nghĩa là, khi Chúa Jesus phục sinh thì Ngài sẽ sống trong người tin nhận Ngài, họ sẽ được yên nghỉ hoàn toàn trong Chúa Jesus.

Thời Cựu Ước: Luật pháp đòi hỏi con người phải nỗ lực làm việc để được trọn vẹn. Như vậy, từ ngày thứ 1 đến ngày thứ 6 con người phải làm việc đến ngày thứ 7 (ngày cuối cùng trong tuần) mới là ngày Thánh, ngày thờ phượng Đức Chúa Trời.

+ Nhưng đến thời kỳ Tân Ước: ngày yên nghỉ thứ 7 chấm dứt khi Đấng Christ Phục sinh vào ngày thứ 1. Để dân Chúa bước vào sự yên nghỉ trong Chúa Jesus. Tức là Chúa Phục sinh sống trong Cơ Đốc Nhân để ban năng lực cho Cơ Đốc Nhân làm trọn điều luật pháp đòi hỏi. Chúa sẽ làm trong đời sống các Thánh đồ. - Thời kỳ cựu ước, dân Ysraên cậy việc làm để được xưng công bình.

+ Nhưng trong thời tân Ước, chúng ta cậy đức tin trong Chúa Jesus để được xưng công bình.

Đức Chúa Trời khởi đầu của sự sáng tạo ngày nghỉ là ngày thứ 7 Nhưng hoàn thành ngày yên nghỉ là lúc Chúa Jesus Phục sinh, là ngày thứ 1. điều đó Phao Lô đã giải tỏ rõ trong Herơ 4: 8-10 ***“Vả, nếu Giô Suê cho họ yên nghỉ, thì chắc sau không nói một ngày khác nữa. Vậy thì còn một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa Trời. Vì ai vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời thì nghỉ công việc của mình như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài”***.

Nếu chúng ta giữ ngày thứ 7 (cuối tuần) chúng tỏ rằng trước hết là công việc của tôi. Và chắc chắn rằng không ai dám nói rằng : Trước hết là công việc thế gian, sự thờ phượng Đức Chúa Trời phải đặt sau tất cả mọi công việc của mình ???!

2. Ngày Sabát là ngày lễ vượt qua.

- Ngày sa bát thứ 7 Cũng gọi là ngày con chiên bị giết, mỗi năm người Do Thái kỷ niệm 1 lần vào ngày Sabát. Ngày con chiên bị giết để người Do thái không bị hại trong đêm Thiên sứ thi hành án phạt trên người Ai Cập.

- Mỗi ngày thứ 7, khi đến đền thờ, theo quy định của luật pháp, mỗi người Do Thái phải đem đến 1 con sinh tế làm lễ chuộc tội. (Xuất 13:1-16)

Trong thời kỳ Cựu Ước, dân sự chỉ mong nhờ nơi huyết con chiên bị giết để Đức Chúa Trời tha thứ tội cho họ và nhận tất cả mọi lễ vật khác. Dầu vậy, thời cựu ước, dân sự đi đến đền thờ vẫn không được bước vào trong nơi thánh, họ chỉ được đến nơi hành lang của đền thờ và không hề được trực tiếp tương giao với Đức Chúa Trời. Thời kỳ Cựu Ước ngày thứ 7 dù là là ngày thánh, ngày thờ phượng Đức Chúa Trời, nhưng chỉ hạn chế bởi chỉ có nhờ huyết con chiên bị giết và đó là hình bóng về thời kỳ Chúa Jêsus chịu chết, dâng chính thân mình trở nên một của lễ chuộc tội trong ngày lễ vượt qua. Ngày đó, Chúa Jêsus đã chết và nằm trong phần mộ. (Mác 15:42, Luca 23:54-66).

Cho nên, sự thờ phượng Đức Chúa Trời trong ngày thứ 7 trong thời Cựu Ước bị hạn chế trong sự chết của con chiên. Nhưng không biểu lộ sự phục sinh vì điều đó đã bị giấu kín cho đến ngày Chúa Jêsus PHỤC SINH được vinh hiển. Kinh Thánh đã phán rằng: “Chính Chúa đã cứu chúng ta, đã gọi chúng ta bởi sự kêu gọi thánh, chẳng phải theo việc làm của chúng ta, bèn là theo ý riêng Ngài đã định ... bây giờ mới bày tỏ ra bởi sự hiện ra của Đức Chúa Jêsus Christ, cứu Chúa chúng ta, “NGÀI ĐÃ HỦY PHÁ SỰ CHẾT, DỪNG TIN LÀNH PHỒ BÀY SỰ SỐNG VÀ SỰ KHÔNG HỀ CHẾT RA CHO RÕ RÀNG” (IITi.1:9,10).

3 – GIAO ƯỚC VỀ SỰ CHẾT:

a- Từ ngày A Đam Ê Va phạm tội, họ thấy mình loã lồ, xấu hổ. Ông bà đã lấy lá kết lại để che đậy sự trần truồng của mình, đó là giải pháp tôn giáo loài người. Nhưng Đức Chúa Trời đã giết con thú, lấy da kết thành áo mặc cho Adam và Eva để che đậy sự loã lồ của họ, và đó là hình bóng về sự chết của con chiên, cũng là giao ước của Đức Chúa Trời với loài người.(Sáng 3:22)

b - Ngày phán xét ÊĐípTô, sự hủy diệt các con trai đầu lòng. Chỉ nhà nào có huyết chiên con bôi trên mày cửa, nhà đó không bị hại, Ngày thứ 7 đó, nhiều con chiên bị giết để dân Ysoraên dùng huyết bôi trên nhà, đó là ngày lễ vượt qua, là giao ước sự chết được lập trong ngày thứ 7: lễ Vượt qua. (XuâtêđípTôký 12)

c - Tại núi Sinai. Đức Chúa Trời kêu gọi Môi se lên núi để Ngài ban luật Pháp, được khắc trên 2 bản đá. Giao ước đó là Cựu ước, mà Kinh Thánh gọi Đó là GIAO ƯỚC VỀ SỰ CHẾT, chạm chữ trên bản đá. *“Ay là Ngài đã ban cho chúng tôi giúp việc giao ước mới, chẳng phải giao ước bằng chữ nhưng giao ước về Thánh Linh. Vì chữ làm cho chết, Thánh Linh làm cho sống. Vả, nếu chức vụ về sự chết, chạm chữ trên bản đá, đã là vinh hiển lắm...Phương chi chức vụ của Thánh Linh càng vinh hiển biết bao”* (I cô 3:6,7,8)

d - Lời tiên tri của Đức Chúa Trời dùng Êsai đã rao cho nhà lãnh đạo Giêrusalem rằng: *“Này Ta đặt tại nơi Siôn một hòn đá để làm nền, là đá đã thử nghiệm, là đá góc quý báu, làm nền bền vững, ai tin sẽ chẳng gập rúm”* (Êsai 28:16) đó là chính Chúa Jesus dùng huyết Ngài thay thế cho huyết chiên con, và hơn Huyết của sự chết. Chúa Jesus ĐÃ SỐNG LẠI để ban sự sống trong Thánh Linh là GIAO ƯỚC VỀ SỰ SỐNG. tức là Sự sống phục sinh của Chúa Jesus đợc ấn chứng bởi Đức Thánh Linh. Nhưng Ysoraên vẫn cứ bám theo cựu ước trên văn tự. và Êsai đã nói rằng: *“...Hãy nghe lời của Đức Giê Hô Va . Vì các ngươi nói rằng : chúng ta đã KẾT ƯỚC VỚI SỰ CHẾT và GIAO ƯỚC CÙNG NƠI ÂM PHỦ”* và họ đã lấy giao ước đó

để làm nơi Ân náu nên Đức Chúa Trời phán: **“Ta sẽ lấy sự chánh trực làm dây đo, sự công bình làm tiêu chuẩn; mưa đá sẽ huỷ diệt nơi ẩn náu bằng sự dối trá...Bây giờ ƯỚC CÁC NGƯỜI KẾT VỚI SỰ CHẾT SẼ PHÉ Đİ, ước các người giao cùng nơi âm phủ sẽ không đúng được”**(Êsai 28:14-18) Đó là lời cảnh cáo của Chúa dành cho dân Y Sơ Ra En, họ sẽ bị huỷ diệt vì không tin đến Chúa Jesus. Họ luôn giữ giao ước cũ, giao ước thứ 7 về chữ chạm trên bản đá, về con chiên bị giết. Họ phủ nhận sự sống phục sinh trong ngày thứ 1. Tại sự sống Phục sinh của Chúa Jesus đã bẻ gãy xiềng xích của sự chết và âm phủ. Đáng tiếc ngày nay dân Ysoraên không bước vào sự sống phục sinh đó vì CHẶNG TIN. Họ nỗ lực thực hiện luật pháp và giữ ngày Sabát thứ 7 để được xưng công bình.

e - Hê-bơ-rơ 4: 3-7. **“Đức Chúa Trời phán rằng: này là lời thề ta lập trong cơn thanh nộ. Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ ta”** Tại sao dân Y-Sơ-ra-ên có ngày thứ 7 nhưng Đức Chúa Trời đã thề là họ sẽ không được vào sự yên nghỉ? Câu trả lời của Chúa là: **“vì những kẻ nghe tin lành ấy trước nhất đã không vào đó bởi chẳng tin... nhưng về sau lâu lắm, trong một thư của Đa Vít, Chúa lại định một ngày nữa. Là “ngày nay” Ngày nay, nếu người nghe tiếng Ngài thì chớ cứng lòng”**. Ngày nay không phải là ngày thứ 7, nhưng là ngày Chúa Phục Sinh. Là thời kỳ Chúa sống với các môn đồ được gọi là ngày nay. Cho nên trong câu 8-10 lời Chúa phán: **“Nếu Giô Suê cho họ yên nghỉ thì sẽ không nói đến ngày khác nữa. Vậy thì còn một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa trời. Vì ai vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời thì nghỉ công việc của mình cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy”**

4 - GIAO ƯỚC NÔ LỆ:

Cựu Ước là qui định bắt buộc phải tuân giữ, luật pháp Môi se và luật sa bát đã qui định nhiều lề luật, bắt dân sự phải tuân giữ. Luật pháp qui định: phải làm như vậy, phải làm, phải làm.... Nếu không thì sẽ chết. Lẽ tất nhiên luật pháp là qui định

của Đức Chúa Trời đòi hỏi, con người phải nỗ lực thực hiện. Người ta luôn sống trong sự sợ hãi. Vì phải bị định tội.

Trong Kinh Thánh vì có chép rằng: “Ap Ra Ham có hai con trai: Một là con của người nữ tôi mọi, một là con của người nữ tự chủ. Nhưng con của người nữ tôi mọi sanh ra theo xác thịt, con của người nữ tự chủ sanh ra theo lời hứa. Cả hai điều đó có một nghĩa bóng: Hai người nữ đó tức là hai giao ước. Một là lời giao ước tại núi Sinai, sanh con ra để làm tôi mọi, ấy là nàng Aga....Nhưng thành Giê Ru Sa Lem ở nơi cao là tự do, ấy là mẹ chúng ta... Hỡi anh em, về phần chúng ta, chúng ta cũng như Y Sác, là con của lời hứa.”(Galati 4:22-28). Như vậy, Cựu ước là A Ga. Sanh con để làm nô lệ. Những người chủ trương giữ luật pháp tại núi Sinai đều là con của A Ga. Nhưng, Sa Rai đã sinh con của lời hứa tức là Y Sác, là dòng dõi của Chúa Jesus. Là con của sự tự do. Trong Chúa Jesus, chúng ta được mọi phúc lành của Ap Ra Ham. Bởi Đức tin mà nhận được.

Cựu ước là Aga sinh con theo xác thịt, còn Sarai sinh con theo Thánh Linh. Cựu ước là việc làm, tân ước là Đức tin. Sự tranh chấp giữa hai người nữ. Kinh thánh chép : ***“ kẻ sanh con theo xác thịt bắt bớ kẻ sanh con theo Thánh Linh... Hỡi người nữ tôi mọi và con trai nó. Vì con trai của người nữ tôi mọi sẽ không được kể tự với con trai của người nữ tự chủ. Hỡi anh em, chúng ta chẳng phải là con cái của người nữ tôi mọi, bèn là con cái của người nữ tự chủ.”***(Galati 4:29-31).

TÓM LẠI:

- 1. Dù dân sự có đến ngày Sabát – thứ 7 nhưng dân sự mới chỉ được đến nơi hành lang của đền thờ. Tức là họ chưa kinh nghiệm được sự hiện diện tuyệt đối của Đức Chúa Trời trong sự thờ phượng vì họ chưa đủ tư cách bước vào nơi thánh.**
- 2. Ngày thứ 7 là ngày của sự chết, sự chết của con chiên, sự chết của Chúa Jêsus nằm trong phần mộ. Đấng Christ đã hủy phá sự chết để ban sự sống và sự sống đời đời**

3. Giao Ước chạm trên bảng Đá được Kinh thánh gọi là chức vụ về sự Chết.(IIcô 3:7)
4. Ngày thứ 7 dân Y-sơ-ra-ên vẫn không vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời muốn ban cho con người sự yên nghỉ trong ngày Chúa Phục sinh.
5. Giữ ngày sa bát thứ 7 và kiêng các thức ăn như Cựu ước là con của Aga, sinh ra để làm tôi mọi. Nhưng sống trong sự yên nghỉ của Chúa Jesus là con của sự tự do.

II. Ý nghĩa của ngày Sabát trong Giao Ước Mới (Tân Ước):

1.Được yên nghỉ trong Chúa Jêsus.

Đức Chúa Jêsus phán: “ Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, Hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ” (Mathiơ 11:28). **Chúng ta được yên nghỉ trong sự sống phục sinh của Chúa Jêsus.** Trong thời đại của Tân Ước không còn là 1 ngày yên nghỉ nhưng là 1 **thời kỳ yên nghỉ.**

Sự sống phục sinh của Chúa Jêsus đã bày tỏ một cuộc sáng tạo mới, sự sáng tạo trong sự sống phục sinh vinh hiển của Chúa Jêsus. Cho nên, trong sự sống phục sinh đó Chúa Jêsus đã bẻ gãy cái nọc của sự chết. Những con người tin nhận Chúa Jêsus bước vào trong sự sống phục sinh của Đấng Christ, tức là Đấng Christ là sự sống của tôi. (Galati 2:20). Đấng Christ là năng lực của tôi, Đấng Christ là sự vinh hiển của tôi, Ngài là mọi sự trong mọi sự. (Giăng 15:5,Côlôse 1:15-18, Philíp 4:13, Êphêsô 1:20-23), “ **Vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsus Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo**” (Êphêsô 2:8-10). Như vậy, người bước vào sự yên nghỉ trong Chúa phục sinh tức là người đời sống mình cho Chúa chiếm hữu. Chúa sẽ sống trong người đó và hành động nhờ sức toàn năng của Đức Chúa Trời.

“ Nhưng khi Đức Thánh Linh giáng trên các người thì các người sẽ nhận lấy QUYỀN NĂNG và làm chứng về ta...”
(Công vụ 1:8)

Trong thời kỳ tân ước là thời kỳ Chúa Phục sinh. Đền thờ của Đức Chúa Trời ngự không còn là đền thờ bằng vật chất nữa. Nhưng Đền thờ của Đức Chúa Trời ở chính thân thể của người tin Chúa Jesus và mọi Chúa làm chủ cuộc đời mình. Chúa Jesus phán: ***“Ta không để các người mồ côi đâu, ta sẽ đến cùng các người Còn ít lâu, thế gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các người sẽ thấy ta. Vì ta sống thì cá người cũng sẽ sống. Nội trong ngày đó, các người sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha ta. Các người ở trong ta và ta ở trong các người”***.(Giăng 14:18-20)

Như vậy, Chúa sống và thường trú trong chúng ta. Ngài giúp chúng ta làm mọi việc Ngài muốn chúng ta làm. Nói như Phao Lô đã nói: ***“Tôi sống không phải là tôi sống nữa nhưng Đấng Christ sống trong tôi”*** (Galati 2:20). Cho nên Phao Lô ca ngợi Chúa: ***“Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi”*** (Philip 4:13) Không phải là ngày thứ 7 mới có Chúa. Nhưng mọi ngày, mọi giờ vì Ngài ở cùng chúng ta luôn cho đến tận thế. Cảm tạ Chúa, vì Ngài biết con người không bao giờ nỗ lực làm trọn điều Luật Pháp đòi hỏi, Nhưng trong Chúa Jesus, chúng ta được trọn vẹn, dù chúng ta yếu đuối nhưng Đức Chúa Trời là mạnh mẽ. Chúa chỉ đòi một điều là chúng ta có đức tin nương cậy nơi Ngài, vì ngoài Chúa Jesus chúng ta chẳng làm gì được.Amen

Dân Y-sơ-ra-ên và những người chủ trương giữ luật pháp, họ sẽ không bao giờ bước vào sự yên nghỉ trong Chúa Jesus phục sinh. Vì họ không tin như điều mà Phao Lô đã phân tích trong Hê Bơ Rơ 4: 3-10.

6. Nếu các môn đồ tìm Chúa Jêsus trong ngày thứ 7, họ sẽ thấy 1 xác chết trong đau buồn và chắc chắn ngày thứ 7 đó là ngày than khóc, run sợ.

7. Nhưng các môn đồ tìm Chúa Jêsus trong ngày thứ I, và **Chúa không còn nằm trong mộ nữa**. Nhưng họ được báo Chúa Jêsus đã sống lại và nội ngày đó, tức là ngày thứ I **Chúa Jêsus đã hiện ra với các môn đồ trong 1 nhóm họp và khi thấy Chúa Jêsus phục sinh, họ đầy sự mừng rỡ**. (Giăng 20:19,20). Chúa Jêsus sống và Ngài ở với các môn đồ qua Đức Thánh Linh, Ngài thường xuyên hiện diện với Cơ Đốc Nhân.

Sabát trong thời kỳ Tân Ước là Hội thánh bước vào trong nơi thánh để làm chức tế lễ nhà vua. (I Phi 2:9)

- Thời Cựu Ước qui định ngày Sabát là ngày thứ 7 để dân sự đến tại nơi hành lang dâng mọi của tế lễ. Nhưng các thầy tế lễ là thuộc chi phái Lêvi, được biệt riêng chuyên lo phục vụ đền thờ, mỗi ngày họ có nhiệm vụ thắp đèn, dâng hương và thường trú trong đền thờ, họ không có sản nghiệp đất đai, họ không làm việc lao động, chỉ chuyên lo phục vụ đền thờ. (phục truyền.8:1-8)

- Thời Tân Ước chỉ về Đền Thờ Thiêng Liêng mà mỗi người tin nhận Chúa Jêsus, họ được nên thánh, được bước vào trong nơi Thánh. Được gọi là Hội thánh, làm chức tế lễ dâng của lễ bằng lời cầu nguyện, ngợi khen. ***“anh em là dòng giống được lựa chọn, làm chức thầy tế lễ nhà vua, là dân thánh, là dân thuộc riêng về Đức Chúa Trời”*** (Iphi e rơ 2:9) Trong thời Cựu Ước, Chúa qui định làm nên thánh 1 ngày, “Các người hãy giữ ngày Sa-bát ta, là một dấu giữa ta với các người trần mọi đời, để thiên hạ biết rằng, ta Đức GiêHôva làm cho các người nên Thánh, và hãy giữ vì là MỘT NGÀY THÁNH.”(Xuất.31:13,14). Nhưng qua thời Tân Ước. Sự yên nghỉ trong Đức Chúa Jêsus không phải là 1 ngày được nên Thánh. Ngày Sa bát thứ 7 mỗi người mới được Thánh, nhưng trong dòng Huyết của Đức Chúa Jêsus mọi Cơ Đốc Nhân được xưng công bình, trở nên Thánh đồ của Đức Chúa Trời, Thánh đồ được bước vào trong nơi thánh làm chức thầy tế lễ cho nên họ thường trú trong đền thờ và ngày nào đôi

với Cơ Đốc Nhân cũng là ngày Thánh trong Đức Chúa Jêsus. (I Phierơ 2:9). Điều đó có ý nghĩa, ngày nào đối với Cơ Đốc Nhân cũng là ngày thánh, cho nên đòi hỏi mọi Cơ Đốc Nhân phải cầu nguyện không thôi có nghĩa là chúng ta phải luôn luôn bước đi trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời. (Iphi.2:9, Khái huyền 1:6). Ngay cả thức ăn, không còn là ô uế nữa, vì nhờ lời Đức Chúa Trời và lời cầu nguyện mà vật đó được nên thánh”(I Ti 4:4,5).

- Chúa Jesus sống lại để giữ chức tế lễ Thượng Phẩm đòi đòi không hề thay đổi. Cho nên, Hội thánh ở nơi thánh sẽ luôn luôn cậy nhờ nơi Chúa Jesus, Phải nhân danh Chúa Jesus phục sinh, thông qua Chúa Sống để Cơ Đốc Nhân bước vào nơi chí thánh để gặp được Đức Chúa trời chí thánh. Kinh thánh chép: *“Số thầy tế lễ rất nhiều, vì sự chết nên không giữ luôn được chức vụ. Nhưng Ngài vì hằng có đòi đòi nên giữ chức tế lễ không hề thay đổi. Bởi đó, Ngài có thể cứu toàn vẹn những kẻ nhờ Ngài mà đến gần cùng Đức Chúa Trời. Vì NGÀI HẰNG SỐNG để cầu thay cho những kẻ ấy. Ấy đó thật là thầy tế lễ thượng phẩm mà chúng ta có cần dùng”* (Heb. 7:23-26). Như vậy Cơ Đốc Nhân lúc nào cũng cần có Chúa Jesus. Đó là ký do Chúa dạy chúng ta cần nguyện không thôi. *“Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Chúa Jesus mà làm mọi điều, vì nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời là Đức Chúa Cha.”*(Cô Lô se 3:17)

Vì lý do đó :

* Hội thánh đầu tiên: **ngày nào cũng vậy, họ chăm chỉ đến đền thờ** (Công vụ 2: 46). Chúng ta được thờ phượng Chúa ở khắp mọi nơi, thậm chí trong lao tù Phaolô và Sila vẫn thờ phượng Chúa. Khi Chúa được đem lên trời, Đức Thánh Linh giáng xuống, Kinh thánh chép: “Môn đồ cứ ở trong đền thờ luôn, ngợi khen Đức Chúa Trời” (Luca 24:52). Cũng có nghĩa là : tâm lòng họ lúc nào cũng có sự hiện diện của Chúa Phục Sinh. Luôn luôn thờ phượng Đức Chúa Trời trong sự vui mừng. Không còn phân biệt nơi chốn hay là một ngày nào, vì mọi ngày đều thuộc về Chúa.

* Không phải chúng ta giữ ngày thứ 7 hay ngày thứ 6, thứ 1 mới được Chúa cứu. Nhưng chỉ là người ở trong Chúa Jêsus. Vì vậy,

trong thời tân ước các qui định về luật pháp như ngày sa bát, ngày trăng mới và những thức ăn được xem là ô uế không còn có giá trị nữa. Chính vì vậy, lời Chúa phán: “**Chớ có ai đoán xét anh em về của ăn uống, hoặc ngày lễ hoặc ngày trăng mới hoặc ngày SABÁT. Vì điều đó chỉ là bóng của những việc sẽ tới, còn hình thì ở trong Đấng Christ**” (Cô-lô-se 2:16,17). Giữ ngày sa bát thứ 7 hay không giữ, ăn hay không ăn chúng ta cũng không được đoán xét, phê phán. Tuy nhiên chúng ta phải làm việc và có ngày nghỉ theo qui định thời gian của 1 tuần 7 ngày. Nhưng mọi công việc của mỗi Cơ Đốc Nhân cũng là mục đích HẦU VIỆC CHÚA, làm việc có tiền, để làm việc lành, giúp đỡ kẻ nghèo khó, vì mỗi người có những ân tứ khác nhau để HẦU VIỆC CHÚA, vì mỗi Cơ Đốc Nhân đều là thầy tế lễ. Những việc lành đó cũng là của tế lễ mà các thầy tế lễ được dâng lên cho Đức Chúa Trời. Amen (Hêb. 13:15,16)

2. Ý nghĩa Ngày thứ I Sabát trong thời Tân Ước

Tại sao cơ Đốc Nhân nhóm thờ phượng Chúa vào ngày thứ nhất trong tuần lễ?

A - LÀ NGÀY CHÚA JESUS SỐNG LẠI.

Sự thờ phượng cũ của ngày thứ 7 (cựu ước) là ngày con chiên bị giết, nhưng trong thời tân ước, chúng ta đang thờ một Chúa Jê-sus SỐNG chứ không phải một Chúa Jê-sus CHẾT. Kinh Thánh gọi giao ước cũ là giao ước viết trên bảng Đá, viết bằng văn tự, và văn tự làm cho chết. Kinh Thánh gọi là “**CHỨC VỤ VỀ SỰ CHẾT, CHẠM CHỮ TRÊN BẢNG ĐÁ**” (II Cô-rinhtô 3:6,7). Nhưng Giao ước mới được viết trên bảng thịt, Tức là giao ước bằng Đức Thánh Linh - ban sự sống. Đó là biểu lộ sự hiện hữu của Chúa Jê-sus SỐNG trong từng tâm lòng của Cơ Đốc Nhân. Cho nên Ngày thứ I là ngày mở đầu cho một GIAO ƯỚC MỚI tức là đánh dấu ngày phục sinh của Chúa Jê-sus, chính vì vậy hội thánh phải thờ phượng Chúa trong ngày thứ nhất, vì sự thờ phượng của Cơ Đốc Nhân có sự hiện diện của Chúa Jesus. Ngày thứ nhất để thay thế cho ngày thứ 7 - giao ước cũ là GIAO ƯỚC

VỀ SỰ CHẾT . Ngày con chiên bị giết. Cự ước dân sự chỉ hy vọng nơi huyết con chiên bị giết, chứ không hề có sự phục sinh.

Trong thư I côrinh tô Phao Lô đã cố gắng chứng minh rằng Sự sống phục sinh của Chúa Jesus vô cùng quan trọng cho niềm tin Cơ Đốc trong thời kỳ tân ước. Nếu Chúa Jesus chỉ chết mà không Sống lại thì “ Đức tin anh em hoá ra vô ích, anh em vẫn còn bị đầy đoạ trong tội lỗi, và các tín hữu đã chết cũng vĩnh viễn ra hư vọng” (I Côr. 15:17,18)(BDY) . Chính vì vậy sự sống lại của Chúa Jesus có giá trị bảo đảm sự cứu rỗi trọn vẹn, chứng minh Ngài đã chiến thắng sự chết. ***“Cái nọc của sự chết là tội lỗi, quyền lực của tội lỗi là LUẬT PHÁP. Nhưng tạ ơn Đức Chúa Trời Ngài đã cho chúng ta chiến thắng trong Chúa Jesus Christ”***(Icôr. 15:56,57). Halêlugia.

CHỨNG MINH: Sự thờ phượng có sự hiện diện của Chúa.

- Chúa Jêsus đã **hiện ra trong ngày thứ I** trong tuần lễ, là ngày Chúa Jêsus Phục Sinh. (Giăng 20:19).
- Cách 8 ngày, (từ ngày Chúa Phục Sinh) **cũng là ngày thứ I** Chúa Jêsus hiện ra với các môn đồ trên phòng cao tại nơi đó có Thôma để chứng minh cho ông biết rằng Chúa thật đã sống(Giăng 20:26,29). Tại sao Chúa không hiện ra ngày thứ 2, thứ 3, thứ 6 hay thứ 7 hoặc là Ngài cũng có thể hiện ra ở một nơi nào đó để tỏ cho Thôma Ngài đã sống ? Nhưng không, Chúa hiện đến trong ngày thứ I, nơi có các môn đồ nhóm lại để chứng minh rằng, **giá trị của ngày thứ I trong tuần lễ là ngày phục sinh.** Cho nên, Các Môn đồ nhóm lại trong NGÀY THỨ I.

Dù rằng Chúa Jesus sống hiện diện khắp mọi nơi, nhưng Chúa vẫn hiện ra với các môn đồ vào ngày 2 thứ 1 để minh chứng ngày thứ 1 có giá trị lịch sử cho sự phục sinh của Chúa Jesus

**B – NGÀY ĐỨC THÁNH LINH GIÁNG LÂM :
NGÀY LỄ NGŨ TUẦN : LỄ MÙA GẶT**

Thứ 1	Thứ 2	Thứ 3	Thứ 4	Thứ 5	Thứ 6	Thứ 7
					Chúa Chết	Chúa chôn lễ vượt qua
Chúa sống 1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39	40	41	42
43	44	45	46	47	48	49
50	<u>Ngày Đức Thánh Linh Giáng lâm</u>					

Trước khi Chúa Jêsus thăng thiên, Ngài phán với các môn đồ rằng: “ ta không để các ngươi mồ côi đâu, ta sẽ đến cùng các ngươi ... Nội ngày đó, các ngươi sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha, các ngươi ở trong ta và ta ở trong các ngươi. (Giăng 11:18,20). “Nội ngày đó” là ngày nào? Đó là ngày Đức Chúa Jêsus đã đến với các môn đồ trên phòng cao qua Đức Thánh Linh vào đúng ngày lễ ngũ tuần, là lễ mùa gặt sau lễ vượt qua 50 ngày. Ngày lễ đó nhằm ngày thứ I trong tuần lễ, đó cũng là ngày khai sinh Hội thánh khi các môn đồ nhóm họp lại 1 chỗ, Đức Thánh Linh đã được ban xuống để các môn đồ nhận lãnh quyền năng, để làm chứng cho Chúa Jêsus phục sinh. “ Nhưng

khi Đức Thánh Linh giáng trên các người, các người sẽ nhận lấy quyền phép mà LÀM CHỨNG VỀ TA” (Công vụ.1:8)

Ngày Đức Thánh Linh giáng lâm là ngày BAN SỰ SỐNG cho các Cơ Đốc Nhân, và từ lúc đó, Đức Chúa Jêsus PHỤC SINH sống trong họ, cho nên họ đi đến đâu, không bất cứ ở đâu, ngày nào hoặc giờ nào, Khi họ Nhân danh Đức Chúa Jêsus nhóm nhau lại thì có sự hiện diện của Chúa, các dấu kỳ phép lạ được thực hiện để minh chứng CHÚA JÊSUS SỐNG. Cùng làm việc với các môn đồ (Mác 16:20)

C. Hội thánh đầu tiên thường xuyên nhóm vào ngày thứ I trong tuần lễ.

Ngày thứ I lúc Chúa phục sinh, Chúa hiện ra lúc các môn đồ nhóm lại. Giăng 20:19.

Ngày thứ I sau 8 ngày, Ngày Chúa hiện ra lúc các môn đồ nhóm lại. Giăng 20:28.

Ngày thứ nhất trong lễ ngũ tuần, Chúa Jêsus đến qua Đức Thánh Linh lúc các môn đồ nhóm lại. Công vụ 2:1.

Ngày thứ I tại Hội thánh Trô-ách Nhóm lại. Công vụ 20:7.

Ngày thứ I tại Hội thánh Côrintô và các HT miền Galati nhóm lại. I Côr 16:2.

3. HỘI THÁNH TÔN XUNG CHÚA JESUS LÀ SỐ MỘT, LÀ BAN ĐẦU, LÀ ĐẦU CỦA HỘI THÁNH.

- **Ban đầu có đạo**, đạo ở trong Đức Chúa Trời (Giăng 1:1). Đạo là Đức Chúa Trời.

- Ngài đã tỏ ra trong Đấng Christ, khi khiến Đấng Christ từ kẻ chết sống lại và làm cho ngôi bên hữu mình tại các nơi trên trời,

cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thể lực, mọi quân chủ cùng mọi danh vang ra. Bất muôn vật phục dưới chân Đấng Christ và ban cho **Đấng Christ làm đầu Hội thánh** (Êphêsô 1:20,22). Hội thánh phải lệ thuộc vào Ngài hoàn toàn.

- **Ngài là ban đầu**, sanh trước nhất từ trong kẻ chết, hầu cho trong mọi vật **Ngài đứng đầu hàng**. Ngài là đầu của Hội Thánh (Cô-lô-sê 1:18)

- Chúa là Đức Chúa Trời, là **Alpha** và **Ômêga**, **đầu tiên** và cuối cùng. (Khải 1:5,8)

- **Chúa Jêsus phải được tôn thờ trên mọi quyền thế.** (Khải 5:12,13).

- Danh Chúa Jêsus là **Danh trên hết mọi Danh** (Philip 2:9-11).

Như vậy, nếu chúng ta thờ phượng Chúa trong ngày cuối cùng của tuần lễ thì rõ ràng chúng ta vẫn giữ thái độ không tôn trọng đúng với địa vị của Chúa Jêsus.

Thờ phượng Chúa ngày thứ I trong tuần lễ tức là mỗi cơ đốc nhân nói với Chúa: TRƯỚC HẾT CON TÌM KIẾM CHÚA.

Mạng lệnh của Chúa phán rằng: “**Trước hết (số một) hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài thì Ngài sẽ ban cho mọi nhu cầu khác nữa**” (Mathiơ 6:33). “**Trước hết mọi sự ta dấn rằng hãy cầu xin, khẩn nguyện xin van và tạ ơn**” (I Ti 2:1)

Chính vì vậy, trước một tuần lễ, ngày thứ I là ngày của Chúa, trước 1 ngày, giờ thứ 1 tìm kiếm Chúa. **Trước hết mọi sự phải tìm kiếm Chúa, chứ không phải Chúa sau hết mọi sự của con.**

Đức Chúa Trời đã phục hồi lại từ thời kỳ đầu tạo nên con người. Chính con người phải đối diện với ngày nghỉ để thờ phượng Chúa trước. AMEN. Khi lên thiên đàng, các thánh đồ ngày và đêm ca ngợi, thờ phượng Đức Chúa Trời ba ngôi trong niềm hân hoan vui mừng đời đời.

Giá trị của ngày thứ I là ngày phục sinh: Ngày mở đầu cho công cuộc sáng tạo mới được hoàn tất trong sự sống phục sinh của Chúa Jêsus. Tức là Cơ Đốc Nhân được sống trong sự Phục Sinh của Chúa Jêsus. Được yên nghỉ trong Chúa Jêsus, năng lực trong Cơ Đốc Nhân chính là năng lực của Đức Thánh Linh. Đó cũng là ý nghĩa quan trọng của ngày Sabát “Vì ai vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời, thì nghỉ công việc mình, như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy” (Hêb.4:10)

Ngày thứ I thờ phượng ba ngôi Đức Chúa Trời, Chúng ta nói lên rằng : Chúa Jêsus là Đấng làm chủ cuộc đời Cơ Đốc Nhân. Ngài là số 1, Ngài là mọi sự trong mọi sự. Trong Ngài chúng ta kinh nghiệm quyền năng siêu nhiên của Đức Chúa Trời. Vì ngoài Ngài con không làm chi được (Giăng 15:5)

Bản mô tả NGÀY SA BÁT

GIAO ƯỚC YÊN NGHỈ TRONG CHÚA JÊSUS

<u>CỰU ƯỚC</u>	<u>TÂN ƯỚC</u>
Đức Chúa Trời tạo hóa: Ngày 1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 ĐCT.ngỉ Súc vật Ngày Con người Thánh (được giấu kín) thời gian nghỉ Ngày Sabát thứ 7 ngày thánh Ngày con chiên bị giết	Sự sáng tạo mới trong Chúa Jêsus Con Người là Chúa của ngày Sa bát (Mat.12:8) Bước vào thời kỳ yên nghỉ trong Chúa Jêsus Ngày nào cũng Thánh (Mat.11:28; Hêb.4:10) Chúa Jêsus Phục sinh. Thờ phượng Đấng sống

Ngày lễ Vượt qua

Chúa Jêsus sinh ra đầu trong những
kẻ ngủ

(Êphêsô 1:20; Côlôse 1:18; Khải.1:5,8)

Chúa hiện ra trong ngày thứ I.

Thánh Linh được ban xuống
trong ngày thứ I.

Hội Thánh đầu tiên nhóm lại
trong ngày thứ I.

Trước hết hãy TÌM KIẾM CHÚA
(Mat.6:33)

Cựu ước là bóng những việc sẽ đến
Kiêng cử thức ăn, ngày Sabát thứ 7

Được trọn vẹn trong Chúa Jêsus
Đừng đoán xét về của ăn uống,
ngày Sabát.

Giữ luật pháp mới được cứu
Luật pháp là con cái của Aga(tôi mọi)
Bởi việc làm

Được cứu bởi tin Chúa Jêsus
Ấn điển là con cái Sara (tự chủ)
Bởi Đức tin

Aga là giao ước cũ lập tại núi Sinai
Galati 4: 26-31

Sara là Giao ước mới được lập
trong Jêsus. Galati 4 : 24

GIAO ƯỚC CON CHIÊN BỊ GIẾT
Dân sự Không có sự tương giao
trực tiếp với Đức Chúa Trời

GIAO ƯỚC SỰ SỐNG PHỤC SINH
Đức Chúa Trời hiện diện trong đời
sống của Cơ Đốc Nhân.

CƠ ĐỐC PHỤC LÂM

GIÁO HỘI NGÀY THỨ BẢY

(Phúc âm đời đời)

I. Lịch sử:

William Miller, sống tại Law Hampton, New York đã tính con số trong sách Đaniên 8:14, có 2.300 ngày. Đã xác quyết niềm tin và tuyên bố năm 1844 Chúa Jêsus sẽ tái lâm. Bà Ellen G. White được xưng là Nữ Tiên Tri ủng hộ mạnh mẽ thuyết 1844 Chúa tái lâm, bà đã viết rằng:
“Tuần lễ thứ 70 đã bắt đầu từ năm 457 TC và chấm dứt năm 34 SC. Ngày này chúng ta không khó để tính ra thời khoảng 2.300 ngày, 70 tuần lễ là 490 ngày. Vì vậy, 2.300-490 ta còn 1810 ngày, 1810 ngày bằng 1810 năm. Vậy, từ năm 34 tức đúng 1844

năm. Vì vậy, 2.300 ngày của Đaniên 8:14 chấm dứt năm 1844”. Nhưng đến thời điểm đó, Đấng Christ không tái lâm, để bào chữa cho ông Miller, bà White đã quả quyết rằng Chúa đã trở lại nhưng Ngài ngự trong nơi Thánh là giai đoạn 2 trong công cuộc để khởi đầu cuộc điều tra phán xét, để làm sạch nơi Thánh và chuẩn bị cho sự tái lâm hiện diện của Ngài sau đó. Cho nên được gọi là Giáo Hội Cơ Đốc Phục Lâm, được chính thức thành lập năm 1864 tại Hoa Kỳ.

II. Giáo lý:

8. Chúa Jêsus tái lâm năm 1844, nhưng chưa thấy Chúa tái lâm, bà White được xưng là Nữ Tiên Tri. Đã nói là Chúa Phục lâm trong nơi thánh cách vô hình để điều tra làm cho thánh trước khi Chúa tái lâm thực tế.
9. Phải giữ luật pháp và đặc biệt là ngày thứ 7 ở điều răn thứ tư. Theo chủ trương của bà G.White có 3 giai đoạn trong công tác cứu chuộc:
 - Giai đoạn 1: Chúa chịu chết trên thập tự giá.
 - Giai đoạn 2: Ngài bắt đầu thực hiện từ năm 1844 để phục hồi lại việc giữ luật pháp.
 - Giai đoạn 3: Bà White đã thấy Đấng Christ vào nơi thánh làm công tác điều tra và Ngài chỉ vào điều răn thứ tư bảo phải giữ ngày Sabát – ngày thứ 7.

Đây chính là điểm chính của Cơ Đốc Phục Lâm. Tức là họ chủ trương phục hồi việc giữ ngày thứ 7 làm ngày nghỉ, ngày thánh, ngày thứ 7 như là ấn đòì đòì, là ngày thánh (Khải 7:3,4: 14:1,4: 5)

Họ chủ trương rằng:

- Họ lên án giữ ngày thứ I là mang dấu của con thú thứ 2 được chép trong Khải Huyền 13.
- Bỏ ngày thứ 7 là phạm luật pháp, không được cứu.
- Ngoài ra phải kiêng cử tất cả mọi vật mà luật pháp Môi se cho là ô uế.
- Kẻ ác được sống lại chịu phạt, xiềng trong 1000 năm bình an rồi bị tiêu diệt, không còn nữa, không có sự hình phạt đòì đòì.

III. Truyền giáo:

Cơ Đốc Phục Lâm tích cực sử dụng những phương tiện truyền thông để rao truyền phục hồi việc giữ luật pháp và ngày thứ 7.

- Truyền thanh: Radio là phương tiện được gọi là tiếng nói của lời tiên tri. Được phát đi mỗi ngày và đặc biệt là ngày Chúa nhật được các trạm tiếp âm truyền đến các lục địa qua mọi ngôn ngữ như Việt Nam có cơ quan An Bình và Hạnh Phúc Radio do MS Dương Quốc Tùng chủ nhiệm.
- Truyền thông bằng ấn bản nhỏ, có tích chuyên đề như “lẽ thật ngày sa bát” của Dương Quốc Tùng để truyền giữ ngày thứ bảy và lên án giữ ngày chúa nhật.
- Truyền giáo mở Hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm An Thất Nhật, tài trợ cho người truyền giáo tại Việt Nam. mục tiêu của Cơ Đốc Phục Lâm (Phúc âm đời đời) là theo sát người Tin lành để cố gắng thuyết phục giữ ngày thứ 7 và kiêng các thức ăn đã qui định trong cựu ước. Dương Quốc Tùng đã sử dụng tên là PHÚC ÂM ĐỜI ĐỜI. Hiện nay, theo thống kê mới nhất , có khoảng 10 triệu tín hữu trên toàn thế giới.

TRẢ LỜI NHỮNG LÝ LUẬN CỦA CƠ ĐỐC PHỤC LÂM TRÊN LỄ THẬT KINH THÁNH.

Như phần đầu chúng ta đã học biết lẽ thật ngày sa bát mà Đức Chúa Trời muốn dân sự của Ngài biết qua sự yên nghỉ trong Chúa Jesus phục sinh. Chúng ta có thể căn cứ vào những luận điểm của Cơ Đốc phục lâm thường sử dụng để trả lời theo như lẽ thật trong kinh thánh đã minh chứng:

1. Luật Sabát thứ 7 là đời đời

Đáp: Chỉ hạn chế trong Cựu Ước, tức là giao ước cũ và Đức Chúa Trời đã lập 1 giao ước mới trong Chúa Jêsus.

Lời Chúa phán: Có 1 ngày khác Sabát cho dân Đức Chúa Trời (Hêb 4:8,9).

Ngày Sa bát thứ 7 chấm dứt, cho nên trong Tân Ước, không còn đoán xét về sự ăn uống, ngày lễ, ngày Sabát cũng có nghĩa là không cần phải giữ nữa vì đó là tiên tri việc sẽ tới. Còn hình ở trong Đức Chúa Jêsus. (Cô-lô-se 2:16,17)

Luật Sa Bát là đòi đòi. Chữ SABAT là yên nghỉ. Nhưng phải biết lẽ thật:

(1) - trong thời Cựu Ước là ngày Sa Bát thứ 7. Sáng .2:2;

(2) - Thời Tân Ước là ngày Sabát . Bước vào sự yên nghỉ trong Chúa Jêsus .(Hêb. 4:8-10). **TỨC LÀ YÊN NGHỈ TRONG** Chúa Phục Sinh. Mà ngày thứ 1 là ngày đánh dấu sự sống lại của Chúa Jesus.

(3) - Đến khi thế giới kết thúc , con dân Chúa, những kẻ được chọn. Ngày đêm thờ phượng, ca ngợi Đức Chúa Trời và Chiên con (Bước vào sự yên nghỉ trọn vẹn trong Thiên Đàng. (Khải .7:9-17) sự yên nghỉ đòi đòi.

Trong cuốn “ngày sa bát đã bị bỏ” của ông Dương Thượng có 2 lần trung dẫn Hêb.4:4,10 (trang sb7bb) và Hêb.4:4,9,10(trang sb11bb) Ông cố ý không trung dẫn câu”**Nếu Giô Suê cho họ yên nghỉ thì sau KHÔNG NÓI VỀ MỘT NGÀY KHÁC NỮA.VẬY THÌ CÓ MỘT NGÀY YÊN NGHỈ CHO DÂN ĐỨC CHÚA TRỜI.**”Ông chỉ trung dẫn”vì luận ngày thứ bảy có chép rằng: Ngày thứ bảy Đức Chúa Trời nghỉ cả công việc của Ngài. (bỏ câu 8) Vậy thì còn một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa Trời..” Chúng tỏ ông Dương Thượng đã đoạn chương thủ nghĩa để làm cho người đọc không biết về **MỘT NGÀY KHÁC** hầu bảo thủ cho ngày Sa bát thứ 7.

2. Cần phải giữ luật pháp, nếu không thì không được cứu.

Cơ Đốc phục lâm nói bỏ ngày Sabat thứ 7 là phạm hết luật pháp. Và ông Dương Quốc Tùng nói rằng, chỉ có người giữ ngày Sa bát thứ 7 mới là người được chọn. Ngay cả việc kiêng cử thức ăn, những thức ăn luật pháp Môi se cho là ô uế thì không được ăn.

Đáp: Trong thời ký hội thánh đầu tiên, khi các hội thánh dân ngoại tin Chúa Jesus, họ tin chắc sự cứu rỗi. Nhưng thời bấy giờ vẫn có người Giu Đa cũng tin Chúa và đi khắp các hội thánh vùng tiểu á để buộc những người tin Chúa Jesus phải giữ luật pháp Môi Se. Phaolô luôn lên án những người Giuđa buộc Hội thánh ngoại bang khi tin Chúa Jêsus phải giữ luật pháp là những tiên tri giả. Ma quỷ giả mạo giả Thiên sứ sáng láng, Kẻ giả hình theo ĐẠO LÝ CỦA QUỈ DỮ. (IICôrinhtô 11:12-15; Côlôse 2:18; Itimôthê 4:1-3).

- Điều đó bị Phao lô lên án là mê muội, ếm bùa (Galati 3:1-3), nhờ cậy việc làm của luật pháp để làm cho trọn , tức là lia bỏ Đấng Christ.
- Kiêng cử, giữ ngày, tháng, năm là suy phục những lẽ thói của thế gian , việc tin Chúa trở nên vô ích. (Galati 4:9)
- Tuân giữ luật pháp trên vẫn tự là những người con của người nữ tội mọi (Aga) vì 2 người nữ Aga và Sara đại diện cho 2 giao ước.

Aga là giao ước được lập tại núi Sinai.

SaRa là giao ước được lập trong Chúa Jêsus (Galati 4:21-31).

- Cậy nhờ luật pháp để trở nên công bình là lia bỏ Đấng Christ (Galati 5:4).
- Cựu Ước chỉ là hình bóng chứ không còn thực hiện trên vẫn tự nữa. Nó chỉ mang ý nghĩa thiêng liêng, lời tiên tri và bóng về Chúa Jêsus. (Côlôse 2:16-17)

“Gọi ước đó là mới, thì đã xung ước trước là cũ; và, điều chi đã cũ đã già, thì gần tiêu mất đi” (Hêborơ 8:13).

“Vậy thì Chúa đã bỏ điều trước để lập điều sau” (Hêboro 10:9).

3. Tại sao Chúa Jêsus và Phaolô vẫn thờ phượng Chúa vào ngày thứ 7?

- Kinh thánh thường dùng chữ **theo thói quen** vì Chúa Jêsus và Phaolô đều là người Do Thái. Nhưng đối với Ngài và Phaolô thì ngày nào cũng là ngày của Chúa, ngày Thánh, không phải là ngày thứ 7, thứ 6,... cho nên thờ phượng Chúa trong ngày thứ 7 vẫn là ngày Thánh. Nhưng quan niệm của Chúa Jêsus và Phaolô khác hẳn với những người thông giáo và Pharisi (Giăng 4:20-24). Phaolô gặp người Giuđa thì nhóm thờ phượng Chúa với người Giuđa, còn các Hội thánh ngoại bang thì Phaolô thờ phượng Chúa trong ngày thứ I.

- Đến nhà hội để thờ phượng trong ngày Sabát – thứ 7 là điều kiện để rao giảng về Chúa Jêsus cho người Giuđa. Vì người Do Thái chỉ tập trung vào ngày thứ 7, Tại nhà Hội Chúa Jêsus đã dùng lời Êsai 61:1 để làm chứng về Ngài (Luca 4:16-19). Phaolô đến ngày Sabát để biện luận giảng về đạo Chúa Jêsus cho người Giuđa (Công vụ 17:2,3; 18:4). Ông đã sống như người Giuđa trong luật pháp để được người Giuđa, và với dân ngoại như người không có luật pháp để được dân ngoại (ICôr 9:19-21).

4. Lên án thờ phượng Chúa trong ngày thứ I là dấu ấn con thú thứ 2 (khải huyền 13)

Trong sách 60 dữ kiện về ngày Sabát ông Dương Quốc Tùng đã lập luận:

Người giữ ngày thứ I là dấu ấn của con thú thứ 2 trong Khải huyền 13. Còn người giữ ngày thứ 7 là dấu ấn của những người được chuộc.

Đáp: Như vậy, ông Dương Quốc Tùng kết án các môn đồ nhóm lại trong ngày thứ I, Hội thánh đầu tiên nhóm lại trong ngày thứ I là dấu con thú Anti Christ. Lời kết án của ông Dương Quốc

Tùng là vô căn cứ. Không chỗ nào trong Khải huyền 13 nói dấu ấn đó là nhóm ngày thứ I cả. Nhưng đây chỉ là lời tiên tri về giáo hội công giáo, bởi các vị giáo hoàng thờ tượng hình và tượng nói tiếng người, đó là tượng Đức mẹ Fatima truyền thông điệp để thờ phượng tượng nữ đồng trinh. Thật sự trong bản văn được truyền đi trong năm 1978. Thông điệp thứ nhất đã ấn ký 666 ở dưới 10 điều thông điệp.. Đế quốc La Mã lúc bấy giờ thờ thần mặt trời (đa thần giáo). Nhưng khi Hoàng đế Contantine ăn năn tin nhận Chúa Jêsus thì bỏ bái vật giáo, thờ một Đức Chúa Trời hằng sống, Thờ ba ngôi Thiên Chúa. Ông đã ra chiếu chỉ truyền toàn đế quốc phải giữ ngày thứ I như các môn đồ của Hội thánh đầu tiên để thờ phượng Chúa, **cũng nhớ rằng Hoàng đế và cả đế quốc La mã thờ Đức Chúa Trời ba ngôi là Đấng tạo hóa chứ không phải thờ thần Mặt trời.**

Đó là chương trình của Đức Chúa Trời dùng vị vua La Mã đang cai trị thế giới rộng lớn để làm cho ảnh hưởng của Chúa Jêsus đến một ngôi vị cao nhất.

- Năm 1 để tính dương lịch liên quan đến sự Giáng sinh của Chúa Jêsus.
- Ngày thứ I trong tuần lễ là ngày thờ phượng Chúa phục sinh, là Đấng đầu hết trong mọi sự.
- Ông trung dẫn Khải huyền 7:3-4 ; 14:1,4,5) dấu ấn được đóng trên những người được chuộc là những người giữ ngày Sabát, là ấn của Đức Chúa Trời, điều này hoàn toàn sai với lẽ thật. Vì kinh thánh chép rằng: **“cho đến chừng nào chúng ta sẽ đóng ấn trên trán những tôi tớ Đức Chúa Trời chúng ta” “Danh Cha, chiên con ghi trên trán”**. Đóng ấn cho những người được chuộc là chính Đức Thánh Linh. **“Chớ làm buồn cho Đức Thánh Linh của Đức Chúa Trời vì nhờ Ngài mà anh em được ấn chứng cho đến ngày được cứu chuộc”** (Êphêsô 4:30). Làm buồn cho Đức Thánh Linh không phải bỏ ngày thứ 7, nhưng sống một đời sống trong xác thịt tội lỗi. Ngay cả giữ luật pháp là hành động loại trừ, làm buồn lòng Đức Thánh Linh (Galati 3:3-5). Đã bị Phao lô lên án là tà giáo, ngu muội, bùa ém... **“ Trong Ngài anh em đã tin và được ấn chứng bởi Đức Thánh Linh là Đấng Chúa đã hứa, Đấng ấy làm của cảm về cơ nghiệp chúng ta, cho đến kỳ đã chuộc lấy**

những kẻ mà Ngài đã được để khen ngợi sự vinh hiển của Ngài” (Êphêsô 1:13,14).

5 - Bỏ ngày thứ 7 là bỏ điều răn thứ 4:

Điều này hoàn toàn không đúng, vì **Cơ đốc giáo vẫn có ngày Sabát**. Nhưng ngày Sabát của Chúa Jêsus có giá trị cao hơn ngày Sabát thứ 7 của Cựu Ước vì Chúa Jêsus phán rằng: “Con Người là Chúa của ngày Sabát ” (Mathiơ 12:8). Ngày Sabát trong Tân Ước là thời kỳ yên nghỉ trong Chúa Jesus mà đánh dấu cho ngày Chúa phục sinh là ngày thứ I trong tuần lễ.

Hội thánh vẫn có điều răn thứ 4 nhưng không còn là Sabát - thứ 7 (sự chết) mà là Sabát thứ I (sự Sống). Kinh Thánh có chép sẽ có một ngày khác nữa, vậy thì còn một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa Trời, đó là NGÀY PHỤC SINH, yên nghỉ trong sự sống phục sinh của Chúa Jêsus.

- Chúa là số 1 của con chứ không phải là cuối.
- Chúa trước hết chứ không phải vật chất, tiền, thế gian trước.
- Thờ một Chúa là Đáng sống chứ không phải Chúa chết. (tìm Chúa trong ngày thứ 7 là tìm Chúa CHẾT).
- Chúa là Đáng mọi sự trong mọi sự chứ không phải chỉ là 1 ngày cuối trong tuần.
- Bước vào ngày thứ I là bước vào một GIAO ƯỚC MỚI. Bước vào một thời kỳ yên nghỉ (Sabát) trong Chúa Jêsus.

Halêlugia. Sự sống phục sinh là biểu lộ cho quyền năng của giao ước mới. AMEN.

6 – NHỮNG BIÊN LUẬN ĐỂ BÁT BỎ NGÀY THỨ NHẤT:

Trong cuốn “lễ thật ngày sa bát” của DQT.

a – (Trong sách “Lễ thật ngày Sa bát” trang 162) ông Dương Quốc Tùng trưng dẫn 6 câu Kinh thánh Mathiơ 28:1; Mác 16:1,2 ; 16:9 ; Luca 24:1 ; Giăng 20:1. Nói về những người

đàn bà đi xúc xác cho Chúa và ông nói rằng không chỗ nào nói ngày thứ I là ngày Thánh. Ông phải nhớ rằng các người đàn bà đó đang đi tìm Chúa trong MỒ. KHÔNG CÓ CHÚA. Chúa không phải là một xác chết của ngày hôm qua,

NGÀY THỨ 7. Nhưng nơi nào có sự hiện diện của Chúa là nơi THÁNH. Kinh thánh chép: “Nội chiều ngày đó, LÀ NGÀY THỨ NHẤT TRONG TUẦN LỄ, nơi các môn đồ ơ, CHÚA JÊSUS ĐẾN ĐỨNG CHÍNH GIỮA HỌ MÀ PHÁN RẰNG: BÌNH AN CHO CÁC NGƯỜI” (Giăng 20:19). Giá trị là **CÓ SỰ HIỆN DIỆN CỦA CHÚA**. Ông DQT. còn dùng chữ ‘Môn Đồ họp lại để ĂN MỪNG CHÚA PHỤC SINH’ như châm biếm những người ủng hộ ngày thứ I là ngày các môn đồ họp lại để ĂN MỪNG. Nhưng rõ ràng Kinh thánh không ghi chữ Ăn Mừng vì lúc này các môn đồ ĐANG SỢ, đó là tâm trạng của các môn đồ Kinh Thánh ghi rõ ai cũng biết. Nhưng đó là tâm trạng của họ trước khi Chúa hiện đến. Ông DQT. dừng lại ở đó để nói rằng **ngày thứ nhất không phải là ngày thánh**. Ông nói “Họ họp nhau không phải để thờ phượng, nếu họ họp lại để thờ phượng thì họ vào nhà hội...” Nhưng Chúng ta nên nhớ rằng, **KHI CHÚA JÊSUS HIỆN RA THÌ CÁC MÔN ĐỒ ĐẦY SỰ VUI MỪNG**. Khi Ma Ri thấy Chúa sống vào sáng ngày thứ I thì “...**ĐẾN GẦN, ÔM CHÂN NGÀI VÀ THỜ LẠY NGÀI**” (Mat.28:9). Khi Chúa hiện ra với các môn đồ lần đầu tiên thì Kinh Thánh chép: “**KHI MÔN ĐỒ THẤY NGÀI THÌ THỜ LẠY NGÀI**.” Như vậy rõ ràng, khi Chúa Phục Sinh hiện đến thì các Môn Đồ **ĐẦY VUI MỪNG VÀ THỜ LẠY NGÀI**. Thờ phượng Chúa trong NGÀY THỨ NHẤT, thờ phượng Chúa là ngày Thánh, vì Chúa Jêsus là **CHÚA CỦA NGÀY SA BÁT**.

b - Ông DQT . cho rằng Phao lô nói với HT CôRinh Tô CỨ NGÀY ĐẦU TUẦN Không phải là ngày thờ phượng nhưng là ngày bắt đầu dành tiền dâng hiến . (trang 165 LT ngày SB)

Chúng ta xem lại mạch văn “CỨ NGÀY ĐẦU TUẦN LỄ, Mỗi người trong anh em khá tùy sức mình chắc lột được bao nhiêu thì để dành tại nhà mình, **HÀU CHO KHỎI ĐỢI TÔI ĐẾN**

RỒI MỚI GÓP” (I Côr. 16:2). Mọi bản dịch mới khác do nhóm phiên dịch thế giới. Bản dịch sát nhất với nguyên ngữ Hylạp **“Vào ngày đầu tuần, mỗi anh chị em dành riêng ra một số tiền tùy khả năng. Làm như thế thì không cần phải đợi tới đến rồi mới thu góp”**. Điều này có ý nghĩa là **CỨ NGÀY ĐẦU TUẦN LÀ DÂNG HIẾN, CHỨ KHÔNG ĐỢI PHAO LÔ ĐẾN RỒI MỚI DÂNG HIẾN**. Và đây không phải là cách làm chỉ của Hội Thánh CôRinhTô mà là của tất cả các Hội Thánh miền Galilê. Tất nhiên ai cũng biết rằng , từ trước đến nay, ngay cả Cựu Ước sự dâng hiến đều thực hiện lúc **HỘI THÁNH NHÓM LẠI**.

c – Buổi nhóm ngày thứ I tại Hội thánh TrôÁch ông Dương Quốc Tùng nói rằng: “Mục đích của buổi nhóm này không phải để **ĂN MỪNG SỰ SỐNG LẠI CỦA CHÚA JÊSUS** như một số người thường nói...Đây là buổi nhóm họp để chia tay???

- Qua những lời trên chúng tỏ Ông DQT. luôn bài xích về sự **VUI MỪNG VỀ MỘT CHÚA PHỤC SINH**. Phải biết rằng đời sống Cơ Đốc Nhân lúc nào cũng phải **VUI MỪNG, VUI MỪNG MÃI MÃI** (ITê 5:16,17). Vì sự hiện diện thường trú của Chúa Phục Sinh trong đời sống của Cơ Đốc Nhân.

- Buổi nhóm này là buổi nhóm đề **THỜ PHƯỢNG CHÚA**. Lễ tất nhiên, Phao Lô muốn ở lại với Hội Thánh Trô Ách để nhóm với Hội Thánh trong ngày Chúa Nhật (ngày thứ I) rồi thứ 2 (ngày mai) ông sẽ ra đi. “ Ngày thứ nhất trong tuần lễ, chúng ta đang nhóm lại để bẻ bánh; Phao Lô phải đi ngày mai, nên người nói chuyện, cứ **GIẢNG** luôn cho đến nửa đêm....**GIẢNG LUẬN** cho đến sáng”(Công vụ.20:7-12). Như vậy buổi nhóm thờ phượng Chúa có **LỄ BẺ BÁNH, CÓ GIẢNG LUẬN**, cũng có nghỉ một lúc để nói chuyện (thông công).

- Ông DQT. còn nói rằng: **Tối thứ 7 hay sáng Chúa Nhật?** Ông lý luận rằng: **“Buổi nhóm chưa chắc diễn ra vào sáng Chúa nhật một ngày bắt đầu từ ban đêm và ban ngày sau... như vậy, thực ra là vào tối thứ 7, vì kinh thánh**

ghi: “có nhiều đèn trong phòng cao mà chúng ta đương nhóm lại” !? Như vậy, Ông DQT nên gạch bỏ chữ NGÀY THỨ NHẤT TRONG TUẦN LỄ trong Kinh Thánh, có lẽ ông ước rằng đừng có câu này thì dễ nói là ngày thứ 7 hơn. Dầu vậy, ông vẫn cứ nói khi ông trưng dẫn có nhiều đèn trên phòng cao...?! Phải nhớ là NGÀY thứ nhất, chứ không phải tối ngày thứ 7. Rồi gì nữa: cứ giảng luôn CHO ĐẾN NỬA ĐÊM. Thời gian từ ban ngày cho đến ban đêm, cũng có nghĩ thông công (nói chuyện.). Chính vì vậy mới có đèn nhiều để soi sáng vào tối chúa nhật chứ. Như vậy ông DQT thần tượng ngày thứ 7 cho nên muốn SỬA KINH THÁNH.

Chúng ta cũng hiểu rằng : có những người không bao giờ tin sự yên nghỉ trong Chúa Phục Sinh cho nên họ dùng những lý luận để bác bỏ. Họ sẽ không bao giờ ĂN NĂN, đúng như Hêb. 4:3-7 Chúa phán : “Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ Ta!...” “.. Vì những kẻ nghe Tin lành ấy trước nhất đã không vào đó, BỎI CHĂNG TIN.”

Chúng ta hãy cầu nguyện và nhờ Đức Thánh Linh giảng giải cho người Cơ Đốc Phục Lâm hiểu rõ ý nghĩa Sabát trong Chúa Jêsus phụ sinh để họ bước vào trong quyền năng của Đức Thánh Linh. Không còn cậy việc làm của xác thịt, họ nhận được sự cứu rỗi trọn vẹn trong Chúa Jêsus, để họ tôn vinh xứng đáng cho danh Đức Chúa Jêsus, AMEN.

MS. PHẠM TOÀN ÁI